

Čtení z Knihy Job (Job 19,1.23-27a)

Job se chopil slova a řekl: Kéž by byla napsána má slova, kéž by byla vyryta do mědi, železným rydlem do olova, navěky vtesána do kamene. Víím však, že můj Obhájce žije a jako poslední vstane na zemi, u sebe mě postaví po mém probuzení a ve svém těle spatřím Boha.

Promluva biskupa

Biblická kniha Job popisuje příběh člověka Joba, kterému se během několika málo okamžiků naprosto změnil život. Přišel o své nejbližší, o majetek i o zdraví.

Je to něco, co se odehrálo před rokem na tomto místě. Během několika málo okamžiků se změnil život mnoha lidí, kteří přišli o své blízké, děti, partnery, příbuzné. Změnil se život rodin, zaměstnanců této nemocnice a mnoha dalších. Tento památník a slova na něm vepsaná to mají připomínat. Bude nám ale také připomínat to, že řádky historie popsané tragédií jsou zároveň popsány příběhy odvahy, hrdinství a oběti. Těch, kteří obětovali sebe, aby zachránili druhé. Riskovali svůj život pro záchranu života jiných. I ty nám připomíná tento památník.

Job uprostřed velké bolesti a ztráty neztratil naději. Slovem vepsaným do mědi chce připomínat naději, která je silnější než tragédie. Naději, kterou máme v tom, kdo je připraven se postavit na naši obhajobu. Moc bych si přál, aby tento památník – vyhaslé slunce byl nejen připomínkou vyhaslých životů, ale i toho, že slunce života i nad těmi mraky dnešního dne stále svítí.